

Darko Breitenfeld rođen je i završio cijelo svoje školovanje (Klasična gimnazija i Medicinski fakultet i glazbeno školovanje) u Zagrebu, zatim staž, prigradski terenski rad kao i specijalizaciju iz neurologije i psihijatrije i kasnije redoviti posao u KBC "Sestre milosrdnice", a sin i unuci mu polagano stasaju u tom pravcu. Položio je specijalistički ispit iz neurologije i psihijatrije 1968. godine. Sudjelovao je u nizu dodatnih izobrazbi, a u Klinici za neurologiju, psihijatriju, alkoholizam i druge ovisnosti radio isprva kao odjelni liječnik, te kasnije kao šef Odsjeka i Odjela dnevne bolnice te Službe liječenja glazbom i drugih okupacijskih-kreativnih terapija. Nakon početnog u alkohološkoj ambulanti i dispanzeru završio je niz seminara, poslijediplomski studij iz socijalne psihijatrije i alkoholizma. Doktorirao je na temu digitopalmarne dermatoglifi u muških liječenih alkoholičara. Osnivao je Referalni centar za alkoholizam Ministarstva zdravstva RH. Primio je i niz priznanja (počasni član HLZ itd.). Najveće mu je zadovoljstvo bilo susretanje sa stotinama obitelji koje sada žive zadovoljnijim životom.

Predsjedao je Hrvatskom društvu za promicanje liječenja glazbom kao i Međunarodnom odboru za liječenje glazbom u socijalnoj psihijatriji. Također je bio predsjednik Udruge za promicanje stvaralačkog, trijeznog, umjerenog i zdravog života. Uz primarijat i doktorat znanosti predavao je na nizu fakulteta, više domaćih i stranih sveučilišta te na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji glazboterapiju kao i sada na Edukacijsko-rehabilitacijskom fakultetu Zagrebačkog sveučilišta: Kreativne terapije i Patografije-psihopatologiju umjetnika i znanstvenika-skladatelja. U okviru četiristotinjak stručno znanstvenih radova, sto objavljenih radova je na hrvatskom i trideset na engleskom iz područja patografija, četrdeset na hrvatskom iz-područja medicine glazbenih izvođača te preko stotinu iz područja liječenja glazbom, a ostalih dvjestotinjak iz područja alkoholizma i psihoterapije. Koautor je u više stručnih knjiga te je izdao vlastite knjige (Kako pomoći djeci glazbom-paedomusicoterapija, Muzikoterapija odraslih, Alkoholizam-PIPA, Zdravstvene poteškoće glazbenika izvođača, te više knjiga iz područja Patografija skladatelja i drugih umjetnika i znanstvenika. Organizirao je preko dvadesetak stručno znanstvenih simpozija na području alkoholizma, medicine i glazbe te jubilarni simpozij iz tog područja za 2010. godinu. Sudjelovao je u desetcima medijski stručnih emisija.

Osim pojedinačnom, obiteljskom i grupnom psihoterapijom u psihijatriji ovisnostima, ali i kod poremećaja navika, umjerenosti prakticira razgovornim metodama i druge kreativne metode (glazbo-, fis-, arte-, pantomima, psihosociodrama, biblioterapija itd.). Sudjeluje u humanitarnim akcijama, osobito alkohološkog i preventivnog tipa, surađujući sa vrhunskim stručnim i političkim činiteljima i osobama. U zadnje vrijeme je posvećen i dijagnostičkom i stručnom radu na području prometa (i alkoholizma napose). Da bi u tome uspio "progoni" medije, pa iako se površno gledano uspješno time bavi, na žalost je to daleko

od potreba struke, pa od stotinu upućenih dopisa medijima niti desetak nije bilo objavljivano.

Zadnjih dvadesetak godina se posebno posvetio obnovi Klubova liječenih alkoholičara te raznim oblicima preventive alkoholizma.

Osim na području alkoholizma osnovao je stotinjak KLA te je bio predsjednik i član raznih društva i udruga (Alkohološko društvo HLZ, Zagrebačka zajednica KLA, glazbene sekcije HLZ).

Srednju muzičku školu iz područja solo pjevanja polazio je sedam godina i završio, a to mu je pomagalo u rješavanju kratkotrajnog razdoblja mucanja (onemogućavano mu je bilo kao lijevak služiti se lijevom rukom). Ne posvetivši se ORL radi medicinskih problema pjevača, koje je sam imao u smislu impostacije glasa, tijekom svoga neuropsihijatrijskog daljnjeg rada uvijek je nastojao biti blizu kreativnih i glazbenih stremljenja-povezano s medicinom.

Ispočetka se bojavao rada sa alkoholičarima, sklon od prije psihoterapiji, a kao odlični matematičar u neurološkoj topografiji i govornoj problematici: afazije, mucanje itd., ipak je međutim našao i sam u sebi (uz suradnju i pomoć drugih), hrabrosti, ljudskosti i nadasve poduzetnosti da svojski prione poslu liječenja alkoholizma. I dalje je gajio s njima poznanstva do prijateljstva sudjelujući na značajnim i sadašnjim obljetnicama. Želja mu jest da za nekoliko godina sudjeluje u proslavi pedesete obljetnice svog rada u Klubovima liječenih alkoholičara, što se podudara sa pedesetom obljetnicom od osnivanja prvog Kluba liječenih alkoholičara u Hrvatskoj. Lijepo mu je bilo često susretati i privatno i javno cijele obitelji liječenih alkoholičara i makar nakon dugog čekanja doživjeti od njih lijepe vijesti, kontakte i zahvalnost. Nikada nije požalio svoje alkohološko usmjerenje te smatrao da ga je taj rad i kao zrelu osobu oblikovao i omogućio mu uspješno i zadovoljno druženje sa ljudima.

Poslije rata, a i za vrijeme njega te po smrti svojih učitelja, stručnjaci i liječeni alkoholičari su surađivali i učinili ogromne napore da vrata rad KLA na moguću mirnodopsku razinu i tu je oko dvadeset godina volonterskim radom mnogo toga učinjeno. I zbog toga se mogao zadnjih pet godina posvetiti svojim drugim sklonostima uz objavljivanje desetak stručnih knjiga iz područja kreativne patologije i terapije (medicina i glazba), te na području alkoholizma.

Uvijek se ispričavao svim najbližima, obitelji, prijateljima i suradnicima da im nije uvijek pružao dovoljno vremena, jer je "sagorijevao" katkada i za sebe na životno manje važnim djelatnostima. Vjerojatno će mu to oprostiti. Pred sobom je i u zadnje vrijeme gledao starije uspješnike: gđu. Mataković-Wolf i profesoricu Matović, kolegu Botterija te se nadao da će moći s obzirom na dob i unazađeno zdravlje uspjeti zaokružiti svoje ciljeve, jubileje te napredovanje u vlastitoj obitelji i uljepšati si ono što mu je od života još preostajalo i dalje gledajući prema naprijed što vedrije, aktivnije i suradnički prijateljskije i do kraja svojih sedamdesetih godina.